

De onzichtbare vrouw in de Vlaamse schoolboeken

Kris Vervoort

Vrouwen zijn nog altijd zo goed als afwezig in onze Vlaamse schoolboeken. Dat is erg. Erger is dat zo weinig leraressen of vrouwelijke didactici hun ongenoegen daarover naar buiten brengen.

In de jaren 70 waren er al wel enkele kritische geluiden te horen over de inhoud van leerboeken (Ingrid Stasse: *Hoe het kwam...*, Mannelijke en vrouwelijke rollen in schoolboeken, 1975; Lut Laenen: *Een onderzoek naar de mannelijke en vrouwelijke rollen in de taalboekjes Nederlands voor de basisschool*, 1978). Maar de analyses van toen beschreven op de eerste plaats de stereotiepe rolpatronen en beperkten zich veelal tot taalboekjes voor het lager onderwijs. Alleen Emma Vorlat (*Open brief aan de vrouwen*, 1973) en Renée Van Mechelen (*Een nieuwe lei voor Eva*, 1975) wezen op de stereotypering van de meisjes (vrouwen) en jongens (mannen) in respectievelijk het vreemde-talenonderwijs en de jeugdliteratuur voor leerlingen van het secundair onderwijs.

Pas in de jaren 80 ontdekten enkele kritische geesten in Vlaanderen die andere vorm van seksisme: het verwaarlozen van vrouwen in de schoolboeken. Zo maakte o.a. Helma Verhulst kleuterleiders, onderwijzers en regenten - licentiaten bleven buiten schot - erop attent dat de vrouw niet alleen overwegend in haar traditionele rol maar ook in veel mindere mate aan bod komt in de leerstof (*Aandacht voor een*

gelijkwaardige stimulering van meisjes en jongens in het onderwijs, 1988).

Nu vermoed ik wel dat de ergste uitwassen van de klassieke man/vrouw roverdeling in de leesteksten of dialogen van taalboeken aan het verdwijnen zijn. Maar de vrouw is in de schoolboeken, vooral voor de hoogste klassen nog niet echt zichtbaar geworden. En dit geldt niet alleen voor de taal- en literatuurboeken, maar ook voor de leerboeken (kunst)geschiedenis, aardrijkskunde, chemie, fysica, biologie, wiskunde en techniek.

Dat de ergernis daarover in Vlaanderen zo weinig wordt uitgesproken verwondert me des te meer omdat de discussie in de ons omringende landen en in franstalig België al geruime tijd aan de gang is. Wat ons land betreft, hebben vier leden van de groep *Changeons les livres* al in het begin van de jaren 80 een diepgaande analyse gemaakt van een 150 schoolboeken voor het secundair onderwijs. Hun vaststellingen en - belangrijker nog - hun aanvullingen bij de leerstof van een viertal vakken (135 bladzijden) om 'de vrouw te rehabiliteren' publiceerden zij in *Les femmes dans les livres scolaires* (1985). De groep is nog steeds actief. Hun tijdschrift *Changeons les livres* verschijnt vier maal per jaar.

In Nederland deed Ija Mottier iets gelijkaardigs. Haar eerste rapport *Marie wordt wijzer... van natuurkunde* dateert van 1980. Andere vakken volgden. In haar proefschrift *Emancipatie-aspecten in schoolboeken* (1988) bundelde ze haar bevindingen en gaf ze richtlijnen - weliswaar geen concrete leerstof - voor natuurkunde, techniek, geschiedenis en taal.

In Groot-Brittannië werd *Learning to lose; Sexism and Education* (D. Spender & E. Sarah (eds.) 1988) opnieuw uitgegeven met een aantal nieuwe artikelen en een bijgewerkte bibliografie. (1)

En in Vlaanderen? Niks van dergelijk grondig onderzoek. (2) Vandaar dit artikel.

Vlaamse schoolboeken: vak-vrouwen gevraagd

Als ik kijk naar de leerboeken die ik het best ken, namelijk die voor Nederlands en Engels van het laatste humaniorajaar, merk ik dat vrouwen zowel in het taalgebruik als bij de selectie van literaire teksten nog steeds verwaarloosd worden. In algemene opdrachten zoek ik nog tevergeefs naar het voornaamwoord *zij* wanneer er sprake is van een *auteur*, *hoofdpersoon*, *dramaturg* of *recensent*. En slechts af en toe stuit ik op de naam van een vrouwelijk auteur. Twee flagrante voorbeelden moge dit laatste duidelijk maken.

In de recentste uitgave van *Taalmozaïek 6* (Standaard Uitgeverij, 1989) komt in het onderdeel *de roman* geen enkele prozaschrijfster aan bod. De leerlingen krijgen 28 romanfragmenten van mannelijke auteurs voorgeschoteld. In heel het schoolboek worden 6 schrijfsters aangeboden op een totaal van 91 auteurs, m.a.w. 6%. *Spotlights on English and American Literature* (1983), samengesteld door twee mannen en nog steeds door uitgeverij Pelckmans aangeprezen als 'een zeer selecte verzameling van 83 teksten' bevat

2 dichters en 2 romancières op een totaal van 70 auteurs, of een kleine 6% vrouwen.

Toen ik zelf twee jaar geleden door die laatste uitgeverij gevraagd werd om mee te werken aan de voorbereidende denkfase voor een nieuwe reeks schoolboeken Nederlands, heb ik nog eens grote ogen getrokken. De *denkgroep* bestond, behalve ik, uitsluitend uit mannen, zes in het totaal. Vanaf de eerste vergadering werd het me duidelijk dat de leerlingen die hen voor ogen stonden, jongens waren. Dat dit gevolgen zou hebben voor het taalgebruik in grammaticale voorbeeldzinnen en opdrachten evenals voor de selectie van literaire fragmenten hoefde voor mij geen betoog. Toen ik mijn mannelijke collega's wees op hun eenzijdigheid, gaven ze toe dat ze 'de zaak nooit zo bekeken hadden'. Ze waren echter wel bereid in het vervolg met mijn opmerking rekening te houden. Maar hoe aardig en bereidwillig ze ook waren, een bepaalde manier van kijken, of in dit geval van benoemen en selecteren, verander je niet van vandaag op morgen. De volgende vergaderingen moest ik permanent de rol van waakhond spelen. Ik deed het met weinig plezier.

Zat ik misschien op een weinig vrouwvriendelijke uitgeverij en deden de andere het beter? Hoe dan ook, gepikeerd door mijn kortstondige ervaring bij Pelckmans doorbladerde ik de schoolboekencatalogi van zeven andere Vlaamse uitgeverijen. Plantijn sprong in het oog. Aan *Gedifferentieerd Nederlands 6* (1988) werkte een team van twee mannen en... twee vrouwen. Ik was des te meer verbaasd omdat ik wist dat aan de samenstelling van de twee vroeger verschenen schoolboeken Nederlands bij dezelfde uitgeverij geen enkele vrouw te pas kwam. De drie mannelijke samenstellers van *De Ring 6* (1963) en de drie andere mannelijke samenstellers van *Facetten 6* (1978) hadden weinig belangstelling voor het werk van schrijfsters.

Wat de literatuur betreft, konden de leerlingen in *De Ring 6* kennis maken met 1 prozaschrijfster op een totaal van 12 auteurs. Het onderdeel drama was uiteraard een exclusieve mannenzaak: 24 toneelschrijvers kwamen aan bod. *Facetten 6* deed het inzake literaire teksten niet veel beter. In het deel proza werd weer slechts 1 vrouw opgenomen, maar nu op een totaal van 10. Verder uitsluitend mannen: 3 toneelschrijvers en 16 dichters.

De zakelijke teksten zijn moeilijker te vergelijken. Voor *De Ring 6* beperk ik me tot de Nederlandse essays en redevoeringen. Op een totaal van 69 teksten waren er 2 van de hand van een vrouw. *Facetten 6* nam 4 vrouwelijke essayisten op, 3 ervan onder de aparte titel *Vrouwen in beweging*. (De tweede emancipatiegolf heeft in nog meer taalboeken voor die 'aparte' hoofdstukjes gezorgd.) De overige 20 teksten waren van mannen.

Zou een team met een fifty-fifty man/vrouw-verhouding daar verandering in brengen? Het leek me interessant een vergelijking te maken. Nieuwsgierig keek ik naar de inhoudstafel van *Gedifferentieerd Nederlands 6* en constateerde dat vrouwelijke auteurs een tikkeltje meer zichtbaar waren: 2 romanschrijfsters op 10 auteurs en 2 dichters op 7. Als toneelschrijfsters blijven vrouwen afwezig: 4 fragmenten van mannelijke auteurs (en een anoniem werk) werden geselecteerd.

Wat de zakelijke teksten betreft, is dit schoolboek - eigenlijk een handig pakket van vier deeltjes - gelukkig afgestapt van het apart behandelen van vrouwen, maar dit betekent niet dat hun stem vaker gehoord wordt. Afgezien van één vrouw in een interview nemen weer een 20-tal mannen het woord.

Als we heel aardig zijn en enkel kijken naar het aantal schrijfsters in het deel verhalend proza levert de vergelijking van drie generaties schoolboeken *Nederlands 6* ons procentueel de volgende verschuiving op: van

8% (*De Ring*) over 10% (*Facetten*) naar 20% schrijfsters (*Gedifferentieerd Nederlands*) (3). Nieuw in *Gedifferentieerd Nederlands* is de boekenlijst voor thuislektuur. Daarin doen vrouwelijke auteurs het nog iets beter: 23%.

Op de vraag of we die grotere zichtbaarheid van vrouwen aan de vrouwelijke redactiesleden te danken hebben, kan ik wel niet volmondig 'ja' antwoorden. In een telefoonsprekje vertelde een van de samenstellers me dat de aanwezigheid van schrijfsters niet het resultaat is van een bewuste strategie. Als selectiecriteria noemde ze kwaliteit, thema's en het kennen van het werk. Wel gaf ze toe dat dit laatste niet onbelangrijk is. Vrouwen hebben vaak meer schrijfsters gelezen dan mannen. Vandaar.

Als uitgevers en samenstellers van schoolboeken van mij een tip willen hebben, dan is het deze: contacteer vrouwelijke vakspecialisten die zich van het probleem bewust zijn. (De verlichte vakmannen mogen natuurlijk blijven.) Dit advies geldt uiteraard niet alleen voor de samenstellers van taalboeken. Een voorbeeld: zes van de acht 'nieuwe' geschiedenisboeken voor het eerste jaar van de eenheidsstructuur werden uitsluitend door mannen geschreven, zestien in het totaal. De samenstellers van de overige twee geven enkel hun initialen prijs. Waarschijnlijk nog eens vier mannen. Met andere woorden een twintigtal mannen bepalen welk beeld onze dertienjarigen van de voorgeschiedenis, Mesopotamië, Egypte enz. zullen krijgen.

Drie redenen om vrouwen meer zichtbaar te maken in het literatuuronderwijs

Waarom til ik zo zwaar aan de verwaarlozing van vrouwen in schoolboeken? Wat de literatuur betreft - en ik zal me voortaan daartoe beperken - liggen een aantal redenen voor mij nogal voor de hand.

1. Leerlingen moeten kunnen constateren dat het schrijven van gedichten, verhalen, romans en toneelstukken (ja, ook toneelstukken) nooit een exclusieve mannelijke bezigheid is geweest. Zeker niet in de twintigste eeuw. Het mogelijke bezwaar dat tot ongeveer 1900 weinig Nederlandse en haast geen Vlaamse prozaschrijfsters te bespeuren zijn (de achterstand bij ons was in vergelijking met Groot-Brittannië bij voorbeeld inderdaad enorm), gaat voor schoolboeken niet op. De meesten selecteren vooral prozafragmenten of poëzie van na 1900 en bieden bovendien werk in vertaling aan. Welnu, het aanbod interessante buitenlandse schrijfsters, van Japan tot Amerika en van Scandinavië tot Zuid-Afrika, is veel groter dan de meesten van ons vermoeden. Kortom, ik vind het belangrijk dat recht gedaan wordt aan waardevolle schrijfsters zodat voor leerlingen het woord *auteur* niet automatisch meer naar een man hoeft te verwijzen.

2. Boeiende vrouwelijke (hoofd)personages en zeker eigenzinnige vrouwen die onafhankelijk handelen en denken, komen vaker voor in het werk van schrijfsters dan van schrijvers. Daarmee wil ik uiteraard niet beweren dat mannen zich niet kunnen inleven in complexe vrouwenfiguren. Ik denk aan Eline Vere (L. Couperus), Hedwig (F. van Eeden), Zuster Virgilia (G. Walschap), Ondineke (L.P. Boon), grootmoeder (P. Hoste). (Zoals overigens ook vrij veel schrijfsters een man als hoofdpersoon kiezen.) Maar het vrouwbeeld in het werk van een aantal prozaschrijvers is allesbehalve inspirerend. Ik laat een intelligente, belezen, allesbehalve drammerige schrijfster aan het woord over hedendaagse 'groten': "In het proza van Hermans, Claus, Mulisch, Wolkers, Campert is de vrouw vaak de belichaming van de als bedreigend en bedrieglijk ervaren seksualiteit [...] de manifestatie van iets dat als tegelijkertijd prikkelend en ergerniswekkend wordt beschouwd, als ongrijpbaar en niet zelden qua karakter inferieur." (H. Haase) (4)

Een eenzijdig vrouwbeeld vind je trouwens niet alleen in de na-oorlogse literatuur. De oude Grieken bij voorbeeld gingen al niet vrijuit, zoals een Vlaamse schrijfster stelde die Klytaimnestra als vertelster in een van haar romans liet optreden. "Die [de Grieken] hebben Klytaimnestra zuiver beschouwd als echtbreekster, als vrouw die een minnaar neemt en haar man laat vermoorden. Ze hebben zich nooit afgevraagd voor welke keuze ze gestaan heeft en dat het ook voor haar een kwestie van leven en dood was en dat ze voor het leven gekozen heeft." (R. Gronon) (5) Om die eenzijdigheid te doorbreken lijkt me een groter aanbod van het werk van romanschrijfsters in schoolboeken meer dan wenselijk.

3. Het opnemen van meer vrouwelijke auteurs betekent ook dat er een aantal andere thema's worden aangesneden, maar vooral dat de algemeen menselijke thema's vanuit een andere hoek worden belicht. Als er al een verschil is tussen mannelijke en vrouwelijke thema's, dan heeft dat voor een groot stuk te maken met verschillen tussen de levenspatronen van mannen en vrouwen, zeker tot in de jaren 70. Dat leerlingen via de literatuur de kans krijgen om naast de leefwereld van hun literaire voorvaders ook die van hun literaire voormoeders te leren kennen, kan alleen maar een pluspunt zijn. (Zo kunnen ze gedeeltelijk de lacunes van het geschiedsonderwijs aanvullen. Dat belicht immers het leven van de 'andere' heft nog steeds minimaal.)

Een aantal jongere prozaschrijfsters schrijven bovendien expliciet over specifiek vrouwelijke ervaringen, zoals menstruatie, zwangerschap, en het baren van kinderen. Wat mij betreft een welkome afwisseling na het 'gejaag' van sommige van hun mannelijke collega's. (Ik simplificeer uiteraard.)

Maar het gros van de thema's is, me dunkt, niet seksegebonden. Beweren dat vrouwen nooit 'grote' onderwerpen hebben aangesneden, is onzin. S. Undset, S. Lagerlöf, E. Wharton, W. Cather, M. Yourcenar, C. Wolf,

M. Van Paemel bewijzen het tegendeel. Het onderscheid tussen mannelijke en vrouwelijke auteurs zit hem globaal genomen eerder in het gekozen standpunt dan in het onderwerp zelf. Het horen van de vrouwelijke stem naast de mannelijke kan voor de leerlingen alleen maar een verrijking zijn.

Een geflatteerd percentage vrouwelijke auteurs op leeslijsten

Hoeveel Vlaamse 'vakspecialisten' Nederlands-Engels gebruiken nog steeds schoolboeken waarin schrijfsters haast geen plaats krijgen? Hoeveel leerkrachten zijn zich van de afwezigheid bewust en vullen hun schoolboek aan? Hoe groot is het percentage vrouwelijke auteurs op leeslijsten Nederlands, Engels (en Frans)? Vragen waarop ik niet met zekerheid kan antwoorden, maar ik ben er niet gerust in.

In 1985 heb ik het probleem voor mezelf 'opgelost'. Sinds dat jaar gebruik ik geen schoolboek meer voor de vakken Nederlands en Engels in het laatste jaar. Ik stel mijn pakket teksten zelf samen. En op mijn boekenlijsten staan meer dan 30% schrijfsters. Overdrijf ik hiermee? Ja, zullen velen antwoorden, want dat cijfer is niet representatief. Toegegeven, vrouwelijke auteurs vormen nog altijd een minderheid. (Volgens Diny Schouten zou sinds 1970 "het aantal vrouwelijke debutanten een vierde tot een derde van het totaal" zijn. (6)) Maar aan de andere kant zijn bloemlezingen of taalboeken (over literatuurlijsten kan ik niet oordelen) ook nooit representatief geweest. Ik verwijs nog eens naar het haast monoseksuele schoolboek *Taalmozaïek 6*. (Met dank aan Renate Rubinstein voor de term. Zij zelf plakte hem op het literair-culturele vrouwen tijdschrift *Chrysallis I* en vermoedde "dat het blad zo steriel is omdat het zo verschrikkelijk monoseksueel is." (7))

Voor de leeslijst Engels zit ik alvast met l'embarras du choix wat valabele schrijfsters betreft, zodat ik moeiteloos aan 40% vrouwen kom. En Nederlands? Stel dat ik 100 titels aanbied. (De vertaalde westerse en niet-westerse auteurs die ook op mijn lijst staan, laat ik hier buiten beschouwing.) Hoeveel tweederangswerken neem ik dan op om aan 40 romans van vrouwen te komen? Wie de moeite neemt om zich te documenteren zal een groot aantal interessante schrijfsters en werken vinden en zal merken dat ik geen horde inferieure of middelmatige vrouwelijke auteurs hoeft op te nemen. Ik wil overigens de zaak niet op het niveau van de principiële discussie over de literaire canon trekken. ('Wie weegt de woorden?' De blanke hetero mannen?)

Mijn voornaamste argument om te pleiten voor een geflatteerd percentage schrijfsters op leeslijsten is mijn bekommernis om minder vlakke of eenzijdige vrouwenfiguren en een grotere verscheidenheid aan invalshoeken. Bovendien wil ik mijn geïnteresseerde meisjesleerlingen het inhaalmaneuver achteraf besparen waartoe ik mezelf gedwongen zag. Tijdens mijn humanioratijd las ik voor de vakken Nederlands, Engels en Frans overwegend mannen. De drie vrouwelijke uitzonderingen die ik me herinner, waren Hadewych, H. van Eyk en M. Rosseels. Van andere Vlaamse of Nederlandse schrijfsters die voor 60 schreven, kende ik niet eens de naam. Met andere woorden V. Loveling, I. Van Goeree, C. Walschap, (C. Yperman ontdekte ik buiten de schoolmuren), A.L.G. Bosboom-Toussaint, C. van Bruggen, M. Philips, M. Dermoût, J. Mendels, B. Vuyk, A. Blaman, J. van Velde, H. Haasse, A. Zikken, M. Minco, N. Noordzij en I. Van Dullemen waren me totaal onbekend. Zijn zij kwalitatief allemaal minderwaardige schrijfsters? Ik geloof het niet.

Een aantal jaren na mijn humaniora, of preciezer na mijn Leuvense tijd, zat ik met een immense blinde vlek. Wie waren mijn literaire grootmoeders? (K. Hemmerechts was niet de enige die zich de vraag stelde.)

Welk soort vrouwen of mannen creëerden zij? Welke thema's hielden hen bezig? Ik wist het niet. Dat ik nu nog met een leesachterstand zit (zeker voor Engels) is niet verwonderlijk.

Nascholing: nog eens hetzelfde verhaal

Ik zou hier kunnen eindigen, maar een ervaring tijdens een bijscholingscursus dramatiek in maart 1990 zit me nog te dwars. Op het programma stond **Mariken van Nieuwmeghen**, het bekende laat-middeleeuwse (anonieme) toneelstuk. Ik zal het enkel hebben over het eerste deel van de cursus dat het tijds kader belichtte. Twee enthousiaste mannen spuiden gedurende een kleine drie uur hun wijsheden. Niet oninteressant, maar niks van wat ik echt wou vernemen, kreeg ik te horen. Niks over de situatie van de vrouw in de late middeleeuwen, niks over meisjes en onderwijs (Mariken verlangt naar kennis, weliswaar om er mee te pronken, maar ze staat er toch op dat de duivel haar de 'zeven vrije kunsten' aanleert voor ze zijn liefde wordt), niks over vrouwen en politiek (Marikens tante pleegt zelfmoord omwille van een politieke affaire). Heksen kwamen wel ter sprake, maar de invalshoek was traditioneel: de veroordeling in de bulle van paus Innocentius. Ook de Rederijkers werden vrij uitvoerig besproken, maar geen woord over de scène waarin Mariken een refrein voordraagt, de dichtvorm bij uitstek waarin die mannenclubs - sorry Anna Bijns - zich specialiseerden. Toen ik een van de lesgevers mijn verwondering daarover meedeelde, kreeg ik geen argumenten te horen. "Dat vraagt een andere invalshoek", was zijn antwoord. En ik die dacht dat met de huidige stand van het onderzoek een aantal van die vragen die bij mij leefden, niet meer uit de weg konden worden gegaan.

Dat de onderwijsinhoud van bijscholings-

cursussen nog vaak bepaald wordt door mannen die zich van geen eenzijdigheid bewust zijn, is geen goeie zaak. Dus ook wat de nascholing betreft: vrouwelijke specialisten gezocht.

Het wordt de hoogste tijd dat probleembewust vakvrouwen in het Vlaamse onderwijs niet alleen hun stem laten horen, maar ook iets doen, bij voorbeeld samenstellers of uitgevers van schoolboeken en leden van de inspectie of van de leerplancommissie wijzen op de eenzijdigheid van veel lesmateriaal en hun mogelijke aanvullingen suggereren. (8) Of beter nog, zelf meewerken aan schoolboeken en als inspectrice of lid van de leerplancommissie de zaak in de goede richting duwen.

Kris Vervoort
Papenhoutlaan 6
1020 Brussel

Noten

1. De exacte referentie van de drie laatstgenoemde werken is:
B. Crabbé e.a.: **Les femmes dans les livres scolaires**. P. Mardaga, 1985.
I. Mottier: **Emancipatie-aspecten in schoolboeken**. Proefschrift ter verkrijging van de graad van doctor aan de Technische Universiteit Eindhoven, 1988.
D. Spender & E. Sarah (eds.): **Learning to lose. Sexism and Education**. Revisited edition. The Women's Press, 1988.
De drie werken bieden bovendien een zeer uitgebreide bibliografie aan.
2. Ik moet deze uitspraak wel wat nuanceren. Mijn artikel voltooide ik begin

juni 1990. Ondertussen publiceerde de RUG wel een verzameling artikels over de vrouw in de klassieke oudheid (*Vrouwenstudies in de klassieke oudheid*, RUG, 1991). De bundeling werd speciaal samengesteld om het eenzijdige vrouwenbeeld in de traditionele schoolboeken klassieke talen te corrigeren.

3. Hetzelfde percentage prozaschrijfters vind je overigens ook in *Nederlands 6*, uitgegeven bij Den Gulden Engel in 1989. In absolute cijfers lijken de schrijfters wel meer zichtbaar te zijn: 5 vrouwen op een totaal van 25. Aan het schoolboek werkten zes samenstellers mee, onder wie één vrouw.
4. Hella Haasse: Het beeld in de spiegel II. In: *Bladspiegel. Een keuze uit de essays*. Querido, 1985, p. 79-80.
5. Rose Gronon op de grammofoonplaat *Fragmenten uit 'Ten huize van'*, aangeboden door de ASLK, s.d. Ik vond deze uitspraak sterker dan in het geredigeerde interview, in Joos Florquin: *Ten huize van ... VI*, Davidsfonds, 1970, p. 131.
6. Diny Schouten: *La Querelle des dames*. De discussie omtrent de vrouwelijke stem. In: Tom van Deel e.a.: *Het literaire klimaat 1970-1985*. De Bezige bij, 1986, p. 125.
7. Renate Rubinstein: *Hedendaags feminisme*. Meulenhoff, 1979, p. 50.
8. Een schat van aanvullend materiaal vindt de geïnteresseerde leerkracht (MV) onder andere in het documentatiecentrum RoSa (Rol & Samenleving), Gallaitstraat 78, 1210 Schaarbeek, tel. 02/216.23.23.

TUSSENDOR

Stichting Promotie Literatuuronderwijs

Eind 1990 werd aan de Katholieke Universiteit Nijmegen de Stichting Promotie Literatuuronderwijs (SPL) opgericht. Aan de RUG werd op 15 mei 1991 met een congresdag de start gegeven van een Vlaamse afdeling, met als voorzitter Ronald Soetaert. De SPL wil bestaande en nieuwe initiatieven i.v.m. de literaire vorming stimuleren en coördineren, b.v. resultaten van bestaand onderzoek bekend maken, nieuw onderzoek genereren. De SPL streeft naar samenwerking tussen de verschillende vakken waarin literatuur aan bod komt (moedertaal, moderne vreemde talen, klassieke talen) en tussen de verschillende jaren waarin aandacht wordt besteed aan het literaire (het literatuuronderwijs wordt beschouwd als een lange ontwikkeling vanaf de kleuterschool tot de hoogste jaren van het secundair onderwijs). Verder hoopt de SPL het literatuuronderwijs te bevrijden van enge staatsgrenzen: de samenwerking tussen Vlaanderen en Nederland te stimuleren, en rekening te houden met de gevolgen van de Europese eenmaking, de multiculturele samenwerking. Er worden een aantal werkgroepen opgezet, zoals 'vrouwenliteratuur', 'literaire kritiek en onderwijs', 'jeugdliteratuur', 'interdisciplinair literatuuronderwijs'.

Lidmaatschap: RUG, Departement voor Lerarenopleiding, Sint-Pietersplein 5, 9000 Gent, tel. 091/64.35.49.